

НАСЛЕДНИЦАТА

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Heir*

Copyright © 2015 by Kiera Cass

All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1469-9

*На Джим и Джени Кас.
По много причини, но най-вече заради Калауей.*

ПЪРВА ГЛАВА

Не мога да задържа дъха си за седем минути. Не успявам дори за една. Веднъж опитах да пробягам километър и половина за седем минути, понеже чух, че някои атлети се справяли и за четири, но се провалих най-безславно, защото още на половината път ме прониза остра болка в корема.

Едно нещо обаче – и то доста впечатляващо – съумях да постигна за седем минути: станах кралица.

Появила съм се на света със седем кратички секунди порано от брат ми Арън и така тронът, който трябвало да е негов, станал мой. Ако се бях родила едно поколение порано, това нямаше да окаже влияние. Арън беше от мъжки пол, затова Арън щеше да наследи короната.

Уви, мама и татко не могли да понесат факта, че първородното им отроче ще остане без титла, понеже е имало нещастieto да се роди с гърди – и то прелестни, бих добавила. Затова променили закона и народът ликувал, а аз трябвало да се превърна в следващия владетел на Илеа.

Не им хрумваше обаче, че стремежът им да ми подсигу-

рят справедлив живот беше доста *несправедлив* според мен самата.

Но гледах да не се оплаквам. Все пак осъзнавах каква щастливка бях. Въпреки това имаше дни, а понякога и месеци, когато на крехките ми плещи се струпваше твърде много – твърде много, за чиито и да било плещи.

Прелиствайки вестника, научих за поредния бунт, този път в Зуни. Преди двацет години първата работа на татко в ролята му на крал била да премахне кастите и така с времето старата система постепенно се разпаднала. Все още ми се струва безкрайно странно, че някога хората са живели с подобни ограничаващи, но и условни етикети на гърбовете си. Мама е била Петица; татко – Единица. Звучи ми напълно безсмислено, особено при положение че отделните касти нямали отличителни белези. Как е разбирал човек дали до него стои Шестица, или Тройка? И изобщо какво значение е имало това?

Когато татко анулирал кастите със закон, народът тържествувал. Баща ми предполагал, че промените, които бил наложил в Илеа, ще си легнат на мястото в хода на следващото поколение, тоест всичко трябваше да се е наредило досега.

Само дете не се беше случило – и най-скорошният бунт беше просто поредният в низ от размирици.

– Кафе, Ваше Височество – каза Нийна, оставяйки чаша на масата ми.

– Благодаря ти. Можеш да събереш чиниите.

Зачетох се в статията. Този път един ресторант беше изпепелен до основи, тъй като собственикът му отказал да повиши един от келнерите си в главен готвач. Келнерът твърдял, че повишението му било обещано, но така и не било изпълнено, и не се съмнявал, че причината се криела в миналото на семейството му.

Откровено казано, взирайки се в изгорелите останки от

сградата, не знаех на чия страна съм. Собственикът имаше право да повишава или уволнява когото сметнеше за нужно, а келнерът имаше правото да не бъде възприеман като нещо, което реално не съществуваше вече.

Избутах вестника настрана и взех чашата. Татко щеше да се изправи на нокти. Несъмнено вече превърташе сценария отново и отново в главата си, търсейки решение на проблема. Лошото беше, че дори да се справехме с един случай, не можехме да възпрем повсеместната дискриминация, която върлуваше дори след края на кастовата система. Нямахме как да следим цялото население, а подобни инциденти бяха ежедневие.

Оставих кафето на масата и отидох до гардероба си. Беше време денят ми да започне.

– Нийна – извиках аз. – Знаеш ли къде е лилавата ми рокля? Онази с шарфа?

Тя се притече на помощ, присвивайки замислено очи.

Общо взето Нийна беше нова в двореца. Назначиха ми я едва преди шест месеца, след като предишната ми прислужничка боледува в продължение на две седмици. Нийна се оказа много по-отзивчива и приветлива, затова реших да я задържа. Допаднаше ми и модният ѝ нюх.

Нийна впери поглед в просторния гардероб.

– Може би е добра идея да препоредим тоалетите.

– Ако имаш време, заповядай. Аз лично нямам интерес да се занимавам с подобни неща.

– Не и при положение че аз ви изравям дрехите – подразни ме тя.

– Именно!

Тя прие хумора ми мимоходом, смеейки се, докато премяташе чевръсто рокли и панталони.

– Косата ти изглежда добре днес – коментирах аз.

– Благодаря. – Всички прислужнички носеха шапчици,

но Нийна въпреки това съумяваше да проявява творчество в прическите си. Понякога една-две гъсти черни къдрици обрамчваха лицето ѝ, друг път прибираще цялата си коса под шапчицата. В момента две големи плитки ограждаха главата ѝ, докато останалата ѝ коса беше скрита. Много ме впечатляваше креативният ѝ подход към униформата, как успяваше всеки ден да ѝ придаде нещо от себе си.

– О! Ето я. – Нийна извади дългата до коленете рокля, разпервайки я върху тъмната кожа на ръката си.

– Идеално! А случайно да знаеш къде е сивото ми сако?
Онова с три четвъртите ръкави?

Тя впери безизразен поглед в мен.

– Определено ще препоредя.

– Ти търси, аз ще се обличам – изкисках се аз.

Нахлузих роклята и сресах косата си, подготвяйки се за поредния си ден като бъдещото лице на монархията ни. Тоалетът беше достатъчно женствен, че да ми придаде приятен облик, но и достатъчно спретнат, че да ме приемат насериозно. Границата беше тънка, но вървах по нея всеки ден.

Погледнах се в огледалото и казах на отражението си:

– Ти си Идлин Шрийв. Следващият владетел на страната и първото момиче, което ще я управлява само. Никой – казах аз – не е по-могъщ от теб.

Татко вече беше в кабинета си и четеше със сбърчено чело новините. Като изключим очите, не приличах особено на него. Нито пък на мама... в интерес на истината.

С тъмната си коса, овалното си лице и лекия целогодишен тен приличах най-вече на баба си. Картина с нейния образ от деня на коронацията ѝ висеше в коридора на четвъртия етаж и като малка често я оглеждах, гадаейки как ли щях да изглеждам, като порасна. На портрета беше горе-долу на

моята възраст и макар да не бяхме напълно еднакви, понякога се чувствах като нейно отражение.

Влязох в кабинета и целунах татко по бузата.

– Добро утро.

– Добро утро. Прочете ли вестника? – попита той.

– Да. Поне този път не е имало жертви.

– И слава богу! – Това бяха най-страшните случаи: когато по улиците лежах мъртви хора, а други бяха в неизвестност. Беше ужасно да чета имената на млади мъже, пребити просто защото бяха преселили семействата си в по-хубави квартали, и за жени, нападнати, задето бяха опитали да започнат работа на място, където не биха ги приели в миналото.

Понякога установяването на мотива и издирването на провинилите се не отнемаше много време, но в повечето случаи хората си прехвърляха вината един на друг и не получавахме смислени отговори. Подобни сцени ми действаха много изтощително, а знаех, че на баща ми му е още по-трудно.

– Не разбирам. – Той свали очилата си за четене и потърка очи. – Нали уж не искаха да има касти. Въведохме промяната плавно, премахнахме ги бавно, за да имат време всички да се приспособят. А сега палят сгради.

– Няма ли как да контролираме ситуацията? Не можем ли да създадем комисия, която да приема оплакванията на хората? – Очите ми отново попаднаха върху снимката. В ъгъла младият син на собственика плачеше, задето бяха загубили всичко. Отлично съзнавах, че оплакванията ще завалят по-бързо, отколкото можеше да им откликне която и да било комисия, но знаех и че татко не може да стои безучастен.

Той вдигна поглед към мен.

– Така ли би постъпила?

Усмихнах му се.

– Не, бих попитала баща си как би постъпил той.

– Невинаги ще имаш такъв вариант, Идлин – въздъхна той. – Трябва да си силна, решителна. Как би се справила с този инцидент в частност?

Замислих се.

– Не вярвам, че има как. Не е възможно да докажем, че келнерът не е получил повишение заради някогашната си каста. Единственият ни вариант е да предприемем разследване, чрез което да установим кой е подпалил ресторанта. Днес едно семейство е загубило средството си за препитание и някой трябва да понесе последствията за това. С палези не се раздава правосъдие.

Той поклати глава над разгърнатия вестник.

– Май имаш право. И на мен ми се ще да им помогна. Но по-важното е да предотвратим такива случки в бъдеще. Играта загрубява, Идлин, и това е плашещо.

Татко хвърли вестника в кошчето за боклук, после стана и отиде до прозореца. Долавях напрежението в позата на тялото му. Понякога кралският престол му носеше толкова радост, когато например посещаваше училищата, които немуморно се беше трудил да подобри, и виждаше как различните общности разцъфват в мирната епоха, която бе възвестил с управлението си. Но тези радости започваха да идват все по-рядко. През повечето време се тревожеше за страната и му се налагаше да се усмихва насила пред репортерите с надеждата, че привидното му спокойствие щеше някак да зарази всички останали. Мама му помагаше да носи бремето си, но в края на краищата съдбата на държавата тегнеше почти изцяло върху неговия гръб. А един ден щеше да се прехвърли върху моя.

И понеже бях доста суетна, се притеснявах, че косата ми ще побелее преждевременно.

– Запиши нещо, Идлин. Напомни ми да изпратя писмо

до губернатор Харпен в Зуни. О, и да не забравя да го адресирам до Джошуа Харпен, не до баща му. Все пак той участва в последните избори.

Записах инструкциите му с изящния си почерк, мислейки си за това колко доволен щеше да остане татко, като ги прочетеше по-късно. Някога все ме хокаше за неугледния ми ръкопис.

Вдигнах лъчезарен поглед към него, но усмивката ми посърна веднага щом видях как търка челото си, мъчейки се да измисли решение на проблемите.

– Татко?

Той се обърна и машинално изопна гръб, сякаш чувстваше нужда да изглежда силен дори пред мен.

– Защо се случват такива неща според теб? Някога не е било така.

Той вдигна вежди.

– Определено не беше – каза той почти на себе си. – Първоначално всички бяха доволни. Анулирахме ли поредната каста, народът ликуваше. Едва през последните години, откакто всички етикети паднаха официално, ситуацията започна да се влошава.

Отново обърна поглед към прозореца.

– Знам само, че онези, които отраснаха в кастовата система, са наясно колко по-добре живеем сега. В наши дни е много по-лесно да сключиш брак и да се хванеш на работа. Прехраната на дадено семейство не се ограничава само до един-единствен бранш. Образователната ни система предлага много повече варианти за избор. Но онези хора от народа, които са израснали в отсъствието на каста и все още клонят към опозицията... е, явно не знаят какво друго да правят.

Той върна погледа си върху мен и сви рамене.

– Нужно ми е време – пророни. – Трябва да намеря на-

чин да замразя нещата, да ги сложа в ред и чак тогава да ги пусна в действие.

Забелязах дълбоката бразда на челото му.

– Татко, да ти кажа... май не е възможно.

Той се позасмя.

– Правили сме го и преди. Спомням си...

Погледът му се промени. Очите му ме стрелнаха за момент, сякаш ми задаваше безмълвен въпрос.

– Татко?

– Да?

– Добре ли си?

Той примигна няколко пъти.

– Да, скъпа, напълно. Защо не започнеш работа по бюджетните съкращения, за които говорихме? Ще обсъдим идеите ти по-късно днес. Трябва да видя майка ти.

– Добре. – Математиката не беше една от силните ми страни, затова ми се налагаше да се трудя два пъти по-дълго от нормалното върху всички планове за бюджетни съкращения и финансови промени. Но пък в никакъв случай не бях съгласна някой от съветниците на татко да стои зад гърба ми с калкулатор и да оправя кашите ми. Дори да будувах по цяла нощ, резултатът винаги трябваше да е безупречен.

Арън, разбира се, беше математик по природа, но него никои не го принуждаваше да участва в съвещанията относно държавния бюджет, прерайонирането и здравната система. Измъкна се сух от водата само заради моите седем минути преднина.

Татко ме потупа по рамото и изхвърча от стаята. Този път ми беше нужно още повече време да се съсредоточа върху цифрите. Не можех да се отърва от мисълта за изражението на лицето му и недвусмислената увереност, че някак всичко беше свързано с мен.

ВТОРА ГЛАВА

След като поработих няколко часа по бюджетния доклад, реших, че ми трябва почивка, и се върнах в стаята си, където помолих Нийна да ми направи масаж. Обожавах тези малки късчета лукс в дните ми. Рокли, ушити по моя мярка, екзотични десерти, доставени просто защото беше четвъртък, и безброй красиви неща – всичко това бяха привилегиите на длъжността ми и най-любимата ми част от нея.

Стаята ми имаше изглед към градината. С напредването на деня светлината преминаваше в мек, меден цвят, който озаряваше високите стени. Съсредоточих се върху топлината и вещите пръсти на Нийна.

– Както и да е, лицето му придоби странно изражение. Сякаш съзнанието му се отнесе нанякъде за момент.

Мъчех се да опиша на прислужничката си нетипичното поведение на баща ми, но ми беше трудно. Дори не знаех дали беше намерил мама, тъй като изобщо не се върна в кабинета.

– Дали не се е разболял? Струва ми се отпаднал напоследък. – Докато Нийна говореше, ръцете ѝ правеха чудеса

с гърба ми.

– Така ли? – попитах аз. Всъщност не ми изглеждаше точно отпаднал. – Сигурно е от напрежението. Все пак има много неща на главата си.

– А същото чака и вас някой ден – коментира тя с тон, в който се смесваше искрена тревога и закачлива шеговитост.

– Тоест ще трябва да ми правиш два пъти повече масажи.

– Знам ли – каза тя. – След няколко години може и да ми се занимава с друго.

Лицето ми се сбърчи в кисела гримаса.

– С какво друго ще ти се занимава? Не се сещам за много по-добри работни позиции от тези в двореца.

На вратата се почука и тя не можа да отговори на въпроса ми.

Станах и облякох сакото, за да си възвърна представителния вид, а после кимнах на Нийна да отвори на гостите ми.

Мама влезе в стаята с усмивка, а след нея се показа и татко. Винаги беше така. На официални събития и важни вечери мама стоеше до рамото на татко или точно зад него. Но когато бяха просто съпруг и съпруга – а не крал и кралица, – той винаги вървеше след нея.

– Здравей, мамо. – Отидох да я прегърна.

Мама пхна един кичур коса зад ухото ми с усмивка на лице.

– Чудесно изглеждаш.

Отстъпих гордо назад и пригладих роклята си с длани.

– Гривните много я отварят, не мислиш ли?

Тя се изкиска.

– Внимание към детайла. Браво! – От време на време мама ми позволяваше да избирам бижутата или обувките ѝ, но се случваше рядко. Не го намираше за толкова забавно като мен самата, а и не разчиташе на украшения. Беше толкова хубава, че наистина нямаше нужда от тях. Харесваше

ми класическото ѝ излъчване.

Мама се обърна и докосна рамото на Нийна.

– Свободна си – каза тихо тя.

Нийна веднага изпълни реверанс и излезе от стаята.

– Случило ли се е нещо? – попитах аз.

– Не, скъпа. Просто искаме да поговорим с теб насаме. – Татко посочи масата и ни покани да седнем. – Трябва да обсъдим една възможност.

– Възможност? Ще пътуваме ли някъде? – Обожавам да пътувам. – Моля ви, кажете ми, че най-сетне ще ме водите на море. Може ли да отидем само шестимата?

– Не точно. Няма да ходим никъде, а ще ни дойдат посетители – обясни мама.

– О! Компания! Кого чакаме?

Двамата се спогледаха, после мама отново взе думата.

– Знаеш, че положението е нестабилно в момента. Народът се бунтува и е нещастен, а ние се чудим как да разсеем напрежението.

– Знам – въздъхнах аз.

– Търсим начин да повдигнем духа на хората – добави татко.

Аз наострих уши. Повдигането на духа обикновено беше свързано с тържества. А аз винаги бях готова за партита.

– Какво имате предвид? – Започнах да кроя нова рокля в главата си и почти моментално прогоних мисълта. Другаде трябваше да съсредоточа вниманието си в момента.

– Както знаем – подхвана баща ми, – народът откликва най-добре на позитивни случки в семейството ни. Когато двамата с майка ти се оженихме, последва един от най-благополучните периоди в държавата ни. А помниш ли как хората празнуваха по улиците, когато разбраха, че Остън е на път да се роди?

Усмихнах се. Бях на осем, когато Остън се появи на бял

свят, и никога няма да забравя колко се развълнуваха всички, като чуха новината. Долавях музика от прозореца на стаята си чак до зори.

– Беше прекрасно.

– Наистина. А сега народът е обърнал поглед към теб. Не след дълго ще се възкачиш на престола. – Татко замълча за момент. – Чудехме се дали не би се съгласила на една публична изява, на нещо, което би зарадвало хората, но и би било ползотворно за теб самата.

Несигурна накъде бият, присвих очи.

– Слушам.

Мама се прокашля.

– Нали знаеш, че в миналото принцесите са били омъжвани за принцове от други страни, за да укрепнат международните отношения?

– Но използваш минало време, правилно ли чух?

Тя се засмя, но на мен не ми беше смешно.

– Да.

– Хубаво. Защото принц Натаниел прилича на зомби, принц Хектор танцува като зомби, а ако принцът на Германската федерация не се научи на лична хигиена до коледното парти, не бива да го каним.

Мама потърка слепоочието си смутено.

– Идлин, толкова си придирчива.

Татко сви рамене.

– Може би това не е толкова лошо – коментира той, спечелвайки си кръвнишки поглед от мама.

Аз свъсих вежди.

– Кажете най-накрая за какво говорите.

– Знаеш как сме запознали с майка ти, нали? – подхвана татко.

Врътнах очи.

– Че кой не знае? Двата сте като герои от вълшебна

приказка.

При тези ми думи погледите им омекнаха и по лицата им се разляха усмивки. Телата им като че ли се наклониха леко едно към друго и татко прехапа долната си устна, взирайки се в мама.

– Извинявайте. Първородната ви щерка е в стаята, ако нямате нищо против.

Мама се изчерви, а татко се прокашля и продължи:

– Изборът се оказа много успешен за нас. И макар родителите ми да си имаха своите неразбирателства, техният брак също проработи. Затова... се надявахме... – Той се поколеба и ме погледна в очите.

Бавно схванах намеците им. Знаех какво представляваше Изборът, но никога, нито веднъж не го бяха изтъквали като вариант за някого от нас, камо ли за мен.

– Не.

Мама вдигна предупредително длани към мен.

– Изслушай ни поне...

– Изборът? – избухнах аз. – Това е същинска лудост!

– Идлин, държиш се безразсъдно.

Хвърлих ѝ гневен поглед.

– Ти обеща... *обеща*, че никога няма да ме принудиш да се омъжа за някого в името на съюза между народите ни. Какво му е различното на това?

– Изслушай ни, моля те – призова ме тя.

– Не! – изкрещях аз. – Няма да го направя.

– Успокой се, скъпа.

– Не ми говори така. Не съм дете!

Мама въздъхна.

– Определено се държиш като такава.

– Съсипвате ми живота! – Вкопчих пръсти в косата си и вдишах дълбоко няколко пъти с надеждата, че ще ми помогне да мисля. Това не се случваше наистина. Не и на мен.

– Изборът ти дава голяма възможност – настоя татко.
– Искате да ме вържете за някакъв си непознат!
– Казах ти, че няма да склони лесно – пророни мама на татко.

– Чудя се от кого ли е наследила упорството си – отвърна ѝ той с усмивка.

– Не говорете за мен така, сякаш не съм в стаята!

– Извинявай – каза баща ми. – Просто искаме да ни обещаеш, че ще си помислиш.

– Ами Арън? Не може ли той да го направи?

– Арън не е бъдещият крал. Освен това си има Камил.

Принцеса Камил беше наследницата на френския престол и преди няколко години беше успяла да заплени брат ми с прелестите си.

– Тогава ги накарайте да се оженят! – примолех им се аз.

– Камил ще стане кралица, когато ѝ дойде времето, и тогава ще трябва да си намери брачен партньор също като теб. Ако нещата зависеха от Арън, щяхме да измислим нещо; само че не зависят от него.

– Ами Кадън? Не може ли да накарате него?

Мама се засмя безрадостно.

– Та той е на четиринайсет! Не разполагаме с толкова време. Хората имат нужда от повод за щастие още сега. – Тя присви очи насреща ми. – Пък и не е ли крайно време да си намериш човек, който да седне на трона до теб?

Татко кимна.

– Вярно е. Не може сама да поемеш всичкият товар.

– Но аз не искам да се женя – продължих умолително аз. – Моля ви, не ме принуждавайте. Само на осемнайсет съм.

– И аз бях на толкова, когато се омъжих за баща ти – заяви мама.

– Не съм готова – уверих ги аз. – Не искам съпруг. Моля

ви, не го правете.

Мама се пресегна през масата и сложи ръка върху моята.

– Никой няма да ти направи нищо. Напротив – така ти ще направиш услуга на народа си. Ще му поднесеш прекрасен подарък.

– Тоест искате от мен да се усмихвам, когато ми се плаче? По лицето ѝ пробяга горчива гримаса.

– Това винаги е било част от работата ни.

Аз продължавах да я гледам в очите, безмълвно изисквайки по-добър отговор.

– Идлин, защо не си дадеш малко време за размисъл? – каза спокойно татко. – Съзнавам, че искаме голяма услуга от теб.

– Значи ли това, че имам избор?

Татко вдиша дълбоко, обмисляйки въпроса ми.

– Да, скъпа, ще имаш избор... между трийсет и петима кандидати.

Скочих от стола си и им посочих вратата.

– Излизайте! – наредих им аз. – Вън! От стаята ми!

Без да кажа и дума повече, родителите ми излязоха.

Не знаеха ли коя бях, как ме бяха възпитали? Имаха си работа с Идлин Шрийв. Никой не беше по-могъщ от мен.

И ако си мислеха, че ще се предам без борба, жестоко се лъжеха.